

אלי מסר:

„הנוסעים כבר יודעים איפה התחנות הבטוחות!“

חברת-התעופה נתיבי-אוויר אוסטריים נבחרה על-ידי חברת-שופטים אירופי, כחברת-התעופה המגישה לנוסעיה את היינות המשובחים ביותר.

במחקר שנעשה על-ידי אותו חברת-שופטים התברר, כי יותר ממחצית הנוסעים מושפעים מהתפריט והיינות המוגשים במטוסים. כשהם בוחרים את חברת-התעופה שבה יטוסו.

שאלתי את אלי מסר, מנהל נתיבי-אוויר אוסטריים בישראל, האם הנוסעים בעולם יצאו מדעתם. או שזה רק השופטים.

זה היה מישאל שנערך בתוך המטוסים של חברות הטעות בתוך אירופה. אני מניח שהנוסעים ענו על שאלונים שחולקו בזמן הטיסה, ויש לשער שהתשובות, כפי שהתבטאו במחקר הזה, באו מפיהם של אנשי-עסקים, חסידים מיעד ליעד בתוך אירופה. אותם אנשים, מסתבר, מאוד מושפעים מהתפריט ומהמשקאות שמגישים להם.

● יש לך מידע על נוסעים חסידים למרחקים יותר ארוכים? מה סדר העדיפויות שלהם?

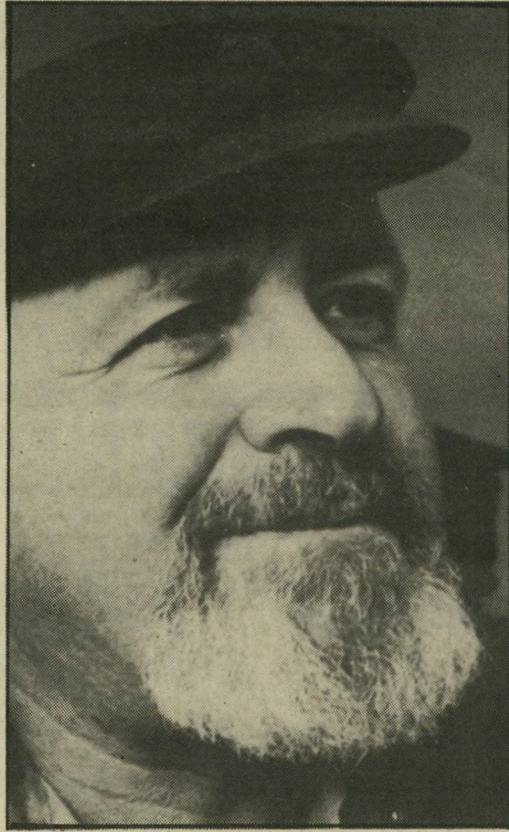
אני חושב שאמינות של חברה באה במקום הראשון בבחירת החברה שבה יטוס הנוסע. רמת-השירות היא במקום שני, ולוודי הזמנים הוא במקום השלישי.

● עקב ריבוי הטיפות המטוסים, האם נוצרו תחנות ביניים מועדפות?

בהחלט. אם נוסע צריך לטוס, נניח, מהמירור הרחוק לצפון אירופה, ויש לו אפשרות לבחור בין תחנות-ביניים שונות, הוא יימנע מתחנות הנחשבות כבלתי-בטוחות. מי שנוסע, כבר יודע איזה תחנות נחשבות כבלתי-בטוחות.

● עוד לא דיברנו על מחירי-הטיסות. כמה השפעה יש למחירים מוזלים בבחירת חברת-התעופה?

אם לא נתייחס לצ'רטרים. אלא רק לחברות-תעופה, כאלה הכלולות ביאטא וקאלה שאינן, הרי שההבדל במחיר הוא לא-משמעותי. למשל, בטיסה בין ישראל ללונדון ההבדל יהיה 50 דולר. אנשי-עסקים יבחרו תמיד בחברה המסודרת. אנשים אחרים יבחרו לפעמים בטיסה הזולה ב-50 דולר, אבל אחרי פעם או פעמיים של איחורים גדולים בהמראה, גם הם יחזרו לחברה המסודרת, בעלת לוח-הזמנים הקבוע.

דידי מנוסי:

„אם לדויד לוי מותר, אז גם לי מותר!“

בראשית החודש כתב דידי מנוסי בטורו הקבוע בדיעות אחרונות שיר-התקפה חריף על דויד לוי. השיר נפתח במילים „מרוקאי עילג ומגמגם קשות/ שנכשל בבחינה לקריין-חדשות/ טען שנכשל מחמת הדיקציה, כיוון שאינו יוצא גליציה./ מרוקאי עילג ומגמגם קשות כן נבחר להיות קריין-חדשות/ וזאת מסיבה פשוטה וגלויה/ שאחרת יצוץ הנימוק אפליה...“ וכך הלאה וכך הלאה.

ביום השישי האחרון פירסמו „אזרחים שסיגנון הגיוענות מפחד אותם“ מודעה על פני עמוד שלם בשני עיתונים, ובה מובעת סלידתם מדברי דידי מנוסי. באותה מודעה הואשם דידי מנוסי בגיוענות. בקמצנות ובקבלת דברים בחינם. שאלתי את דידי, אם הוא מודה באשמה. אני אפילו לא מוכן לענות על השאלה אם אני גיוען. זה פשוט מתחת לכנרדי. אם לאנשים מסוימים נוח להאשים אותי בגיוענות, שבישום להם!

● בשיר המדובר אתה מתייחס למוצאו של האישי. איך תקרא לזה, אם לא גיוענות?

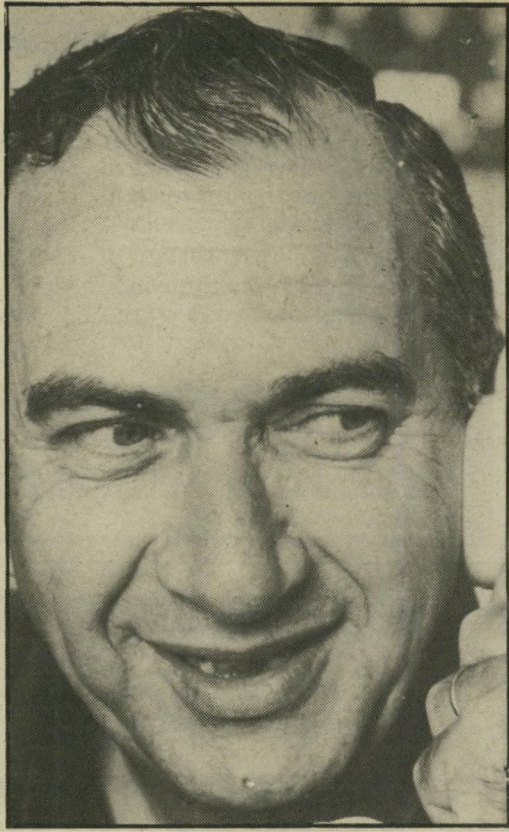
בתחילת השיר כתבתי שתי בדיחות ידועות, שהסבירו למה עד היום, בכל פעם שרציתי לתקוף את דויד לוי, מיתנתי את ביקורתי. בכל פעם שרציתי לכתוב עליו משהו, ידעתי שמיד יצוץ הנימוק „אפליה“. אבל עכשיו החלטתי, שאם לדויד לוי מותר הכל — אז גם לי מותר.

ואם בהאשמות אהננו עוסקים, אז אני מאשים את המנהיגים המארוקאיים בגיוענות אמיתית. הם המתנגדים הראשיים לאינטגרציה. הם עלו על גבי הערתיות והם מעוניינים שהיא תימשך. זה מצדיק את קיומם כמנהיגי-עדה.

דויד לוי לא היה עולה למקום שאליו עלה, אילולא העדה המארוקאית שתמכה בו ותפסה טרמפ, כדי לטפח את הערתיות והגיוענות. הגיע הזמן להגיד את זה!

● הבה נעזוב לרגע את דויד לוי. במודעה מאשימים אותך בקבלת כרטיסי-טיסה חינם ואוכל חינם — האם תגיב על זה? האם יהיה המושך?

מה פיתאום? זה מעניין את הסבתא שלי מה התומכים של דויד לוי חושבים עליי. למעשה, אני מאוד גאה שהם פירסמו את המודעה הזאת בשני עיתונים, באלפי דולארים. זה מחמיא לי מאוד שהיה לי הכוח, כאדם פרטי, לחדור מתחת לקליפה שלהם.

מאיר ניצן:

„אני לא מבדיל בין יהודי, מוסלמי ונוצרי!“

הקואליציה בקריית-ארבע היתה לעובדה. הערבים העובדים בקריית עומדים לפני סילוק. חלקו השמוי של עמ-ישראל מזועזע, ושמואל בן-ישי, מס' 2 ברשימת „כך“ למועצת קריית-ארבע, לא מבין מדוע. ראש עיריית ראשון-לציון כבר סילק את הערבים שעבדו בעירו. הכריז בן-ישי.

האומם! שאלתי את מאיר ניצן, ראש עיריית ראשון-לציון.

זה ניסיון זוועזע של אנשים קטנים ללכלך אותי ואת העירי. ובלבל זאת, בן-ישי כנראה שמע משהו. מה האמת?

הסיפור הוא פשוט. מאחר שלא היו פועלי-ניקיון יהודיים בראשון-לציון, היתה לישכת-העבודה בעיר פונה לשירותי-התעסוקה בעזה ובחאז'יונס, ומבקשת לשלוח פועלים ערביים לעבודה הזאת.

בזמן האחרון, פנו פועלים יהודיים לישכת-העבודה, והציעו את עצמם לעבודות-ניקיון ואיסוף-אשפה. שלחו אותם לעבודה, ולכן לא פנו ללישכת-התעסוקה בעזה ובחאז'יונס, ולא ביקשו לשלוח פועלים.

● כלומר, לא סיטרת את הפועלים הערביים? בטח שלא פטרתי! מה אני, כהנא?

● וזה כל הסיפור? יש עוד סיפור. הוחלט שצריך לפטר 97 איש העובדים בשירות העירייה. עם כל הכאב, פיטרנו אותם. 60 וכמה מהם היו יהודים — והשאר כ-10 — היו ערבים. אני לא מבריל בעניין הזה בין יהודי, נוצרי, מוסלמי או צ'רקי. פיטרנו את מי שאפשר היה לוותר עליהם.

● איך אתה מרגיש, כמישהו המשמש דוגמה לכהנא?

מה אני יכול לעשות נגד ניסיון גועלי לנצל מצב? אני, את דעתי על כהנא כבר אמרתי לא פעם. אסור שהוא יישב בכנסת! אבל לא אני הכנסתי אותו.